

- За Франция! За Божии гроб! - извика гръмко той и се спусна като вихрушка срещу куманите.

Поразен, император Бодуен изкочи пред шатрата си и видя как най-дъхният му приятел отива на сигурна гибел. Сякаш не можеше да повярва на очите си. Но ето. Куманската конница в лудото си бягство увлича след себе си слабият отряд, загражда го, ще го унищожи до крак. Не. Бодуен не може да остави братовчедата си, приятеля си Луи дьо Блуа, с когото другарува още от най-ранно детство, внука на френския крал, най-честният и най-благородният от кръстоносците, не може да остави да загине пред очите му.

- Известете веднага на маршалите Жофруа дьо Вилардуен и Манас дьо Лизал, да напуснат лагера, със всички останали войски и да тръгнат след нас. Дайте ми щема! Сабята! Копия за бой! Знамето напред!

Ужасени, рицарите се тълпят около господаря си. Каква безумна дързост. Те го молят със сълзи на очи да пади живота си, да помисли и за империята, за Фландрия. Поне да не излиза сам в битката. Те сами ще догонят отряда на дьо Блуа...

Но императорът не слуша никого.

Той скача на ~~кони~~ ^{чрезбегуе бойния си кон} и се спуща по дирите на изчезналите конници. Всички рицари грабват копия, щитове, саби, айбарди и тръгват след него. Целият стан трепери от тръбни звуци, от цвилене на коне, от тревожни викове. Закъснелите изтичват и бързат да догонят императора и хората му. В това време вече Бодуен настига граф дьо Блуа. Тежката ^а литинска конница се изравнява по сила и множество с тая на ~~куманите~~ ^{куманите}. След малко ще пристигнат и Вилардуен с Лизъл и хората му. С удвоена бързина рицарите летят след тъмния рояк кумани. Ето, вече ги настигат, смесват се. Почва борба на живот и смърт. ...

В този миг звук от медна тръба оглася високите скали зад